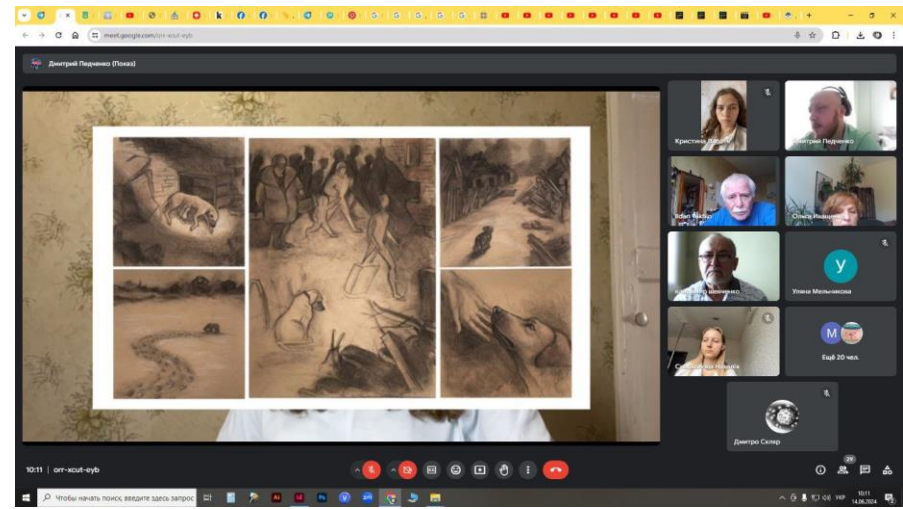
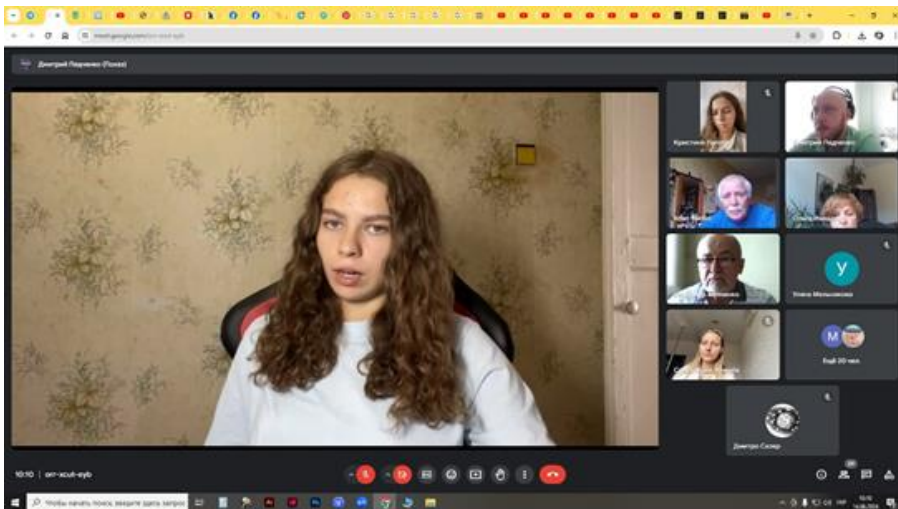
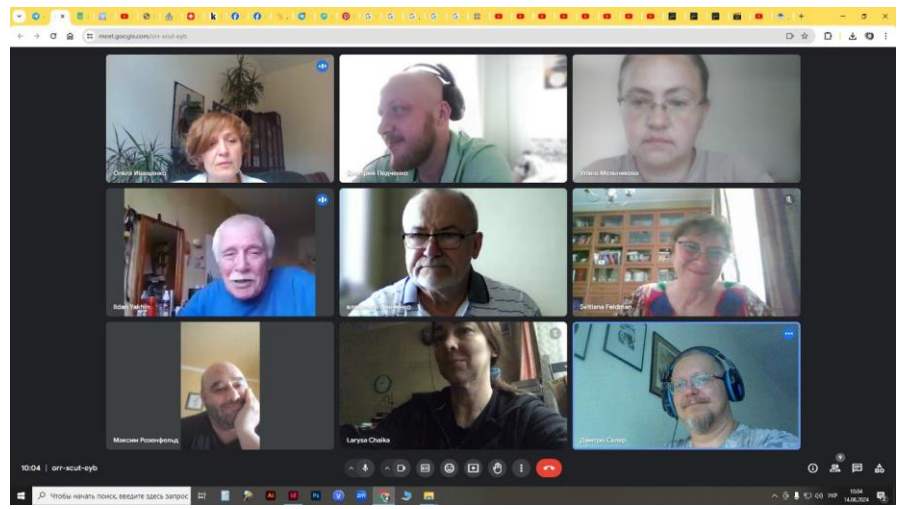
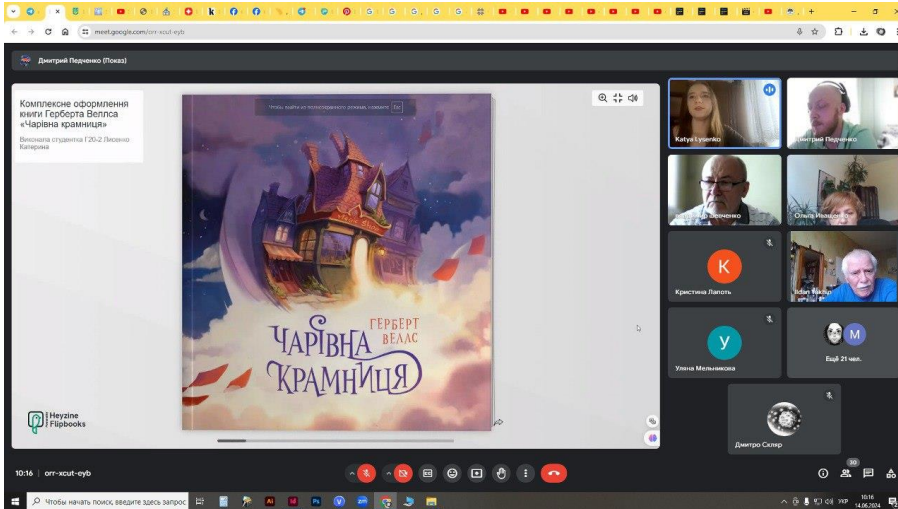

Захист кваліфікаційних робіт
бакалаврів

13 та 14 червня 2024 року відбувся захист кваліфікаційних робіт бакалаврів

10:36 | от-искут-еуб

Вдохновение нарисуй 424 МБ

Рисунки Мищенко
Ирина Ветрова
Дмитрий Пидченко
Дарина Марченко
Ольга Мельниченко
Ларуза Чайкина
Евг 20 мес.
Дмитро Селар

10:36 | от-искут-еуб

10:35 | от-искут-еуб

Містика Рідбека

Рисунки Мищенко
Ирина Ветрова
Дмитрий Пидченко
Дарина Марченко
Ольга Мельниченко
Ларуза Чайкина
Евг 20 мес.
Пользователь Дмитрий Пидченко присоединился к видеоконференции

10:35 | от-искут-еуб

10:44 | от-искут-еуб

FLUENTMEL

Дмитрий Пидченко
Ирина Ветрова
Дарина Марченко
Ольга Мельниченко
Ларуза Чайкина
Анна Мельникова
Евг 20 мес.
Дмитро Селар

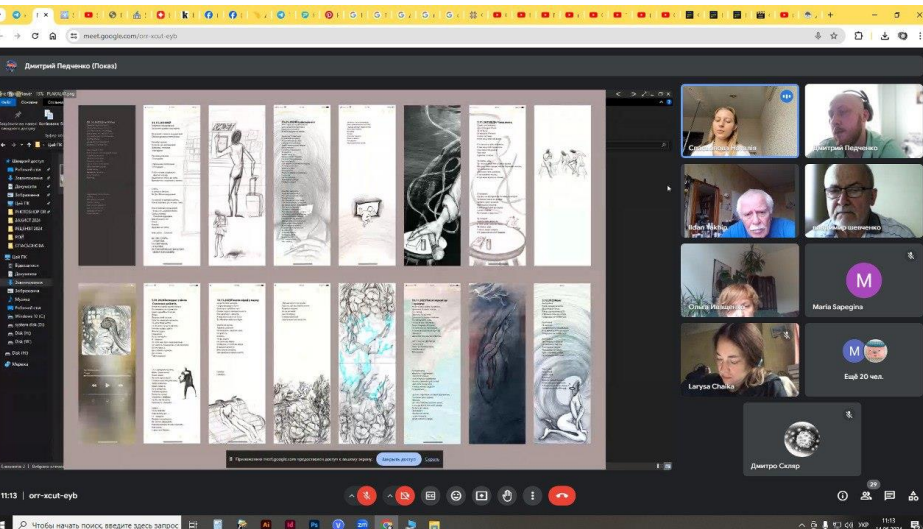
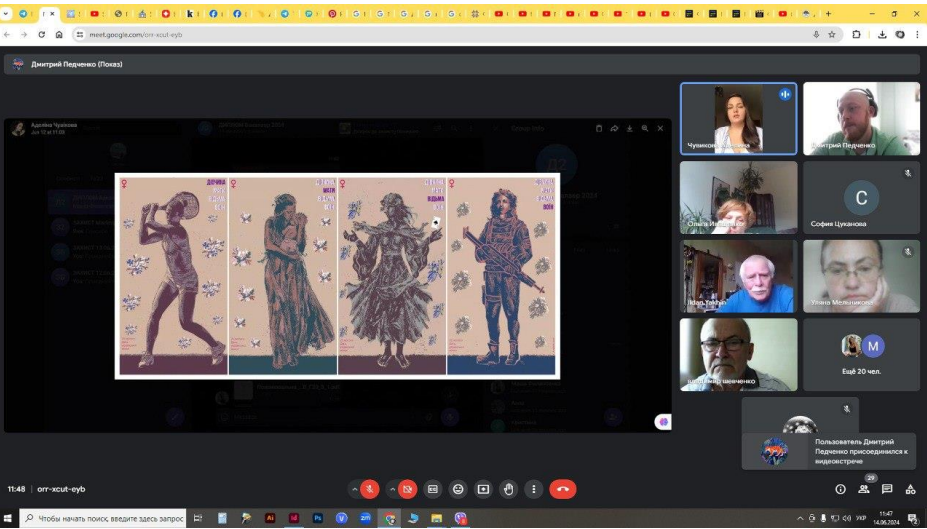
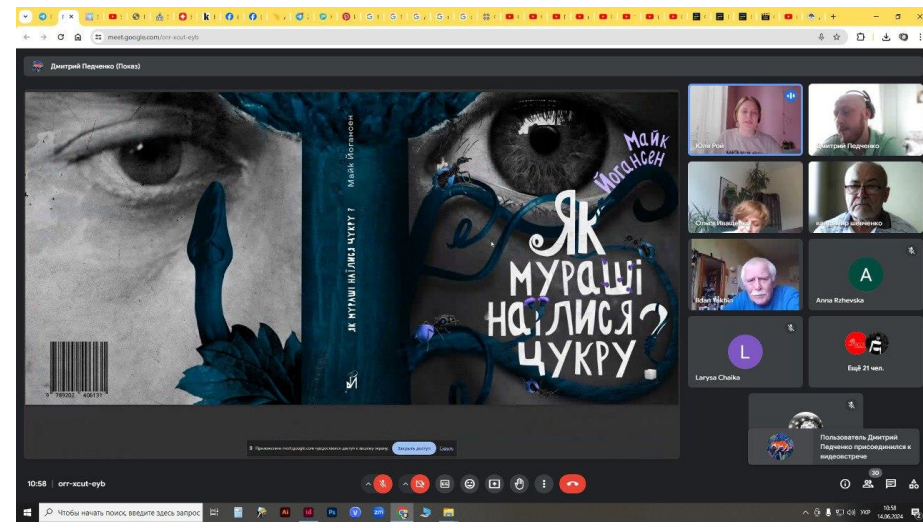
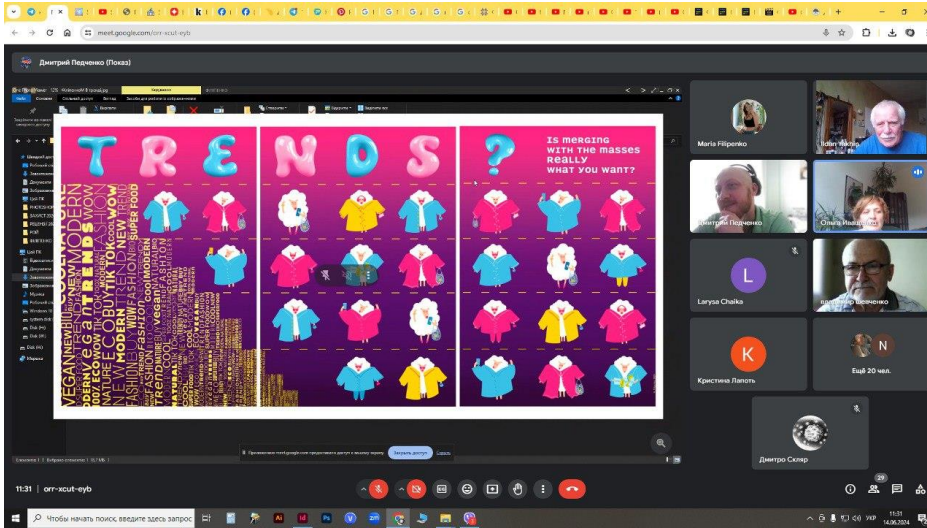
10:44 | от-искут-еуб

10:24 | от-искут-еуб

Містика Рідбека

Дмитрий Пидченко
Ирина Ветрова
Дарина Марченко
Ольга Мельниченко
Ларуза Чайкина
Максим Розенфельд
Александра Мельникова
Евг 21 мес.
Дмитро Селар

10:24 | от-искут-еуб

Zoom meeting window showing a presentation slide for the book "Конарина" by Наталья Старыгина. The slide features a stylized illustration of a woman with a blue eye and a black bat-like figure. Text on the slide includes the title "Конарина" and the author's name "Наталья Старыгина". A small text block on the slide reads: "Маленькие девочки не забывают об отце...". The meeting interface shows several participants in a grid view on the right.

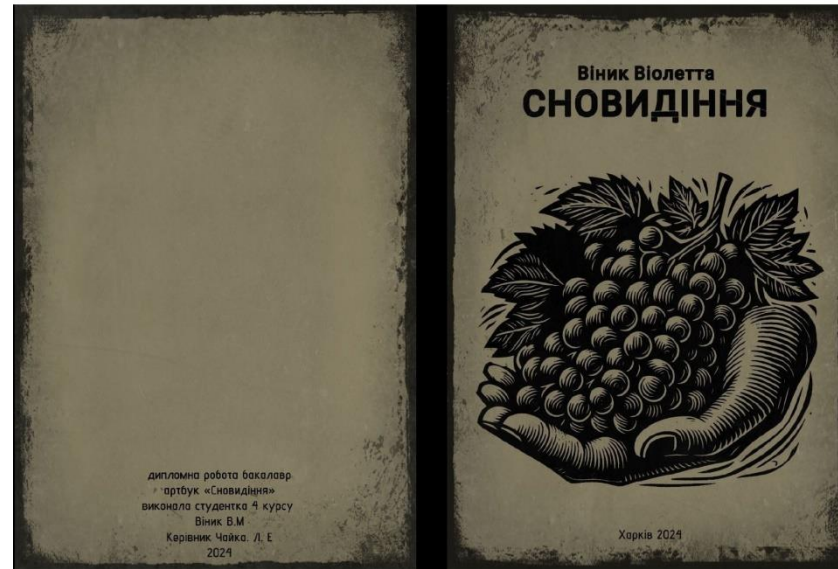
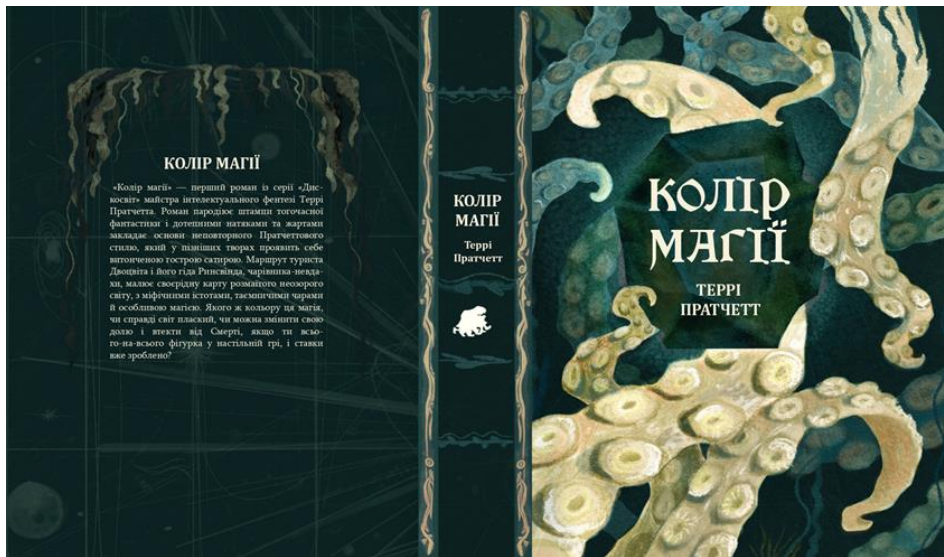
Zoom meeting window showing a presentation slide for the book "Или Тетяша" by Наталья Старыгина. The slide features a stylized illustration of a woman's face and a black bat-like figure. Text on the slide includes the title "Или Тетяша" and the author's name "Наталья Старыгина". A small text block on the slide reads: "В море затонули три женщины...". The meeting interface shows several participants in a grid view on the right.

Zoom meeting window showing a presentation slide for the book "Перехваченная" by Наталья Старыгина. The slide features a stylized illustration of a woman's face and a black bat-like figure. Text on the slide includes the title "Перехваченная" and the author's name "Наталья Старыгина". A small text block on the slide reads: "Маленькие девочки не забывают об отце...". The meeting interface shows several participants in a grid view on the right.

Zoom meeting window showing a presentation slide for the book "Дети и их игрушки" by Наталья Старыгина. The slide features a colorful illustration of children playing with toys. Text on the slide includes the title "Дети и их игрушки" and the author's name "Наталья Старыгина". A small text block on the slide reads: "Али, Катюшка и Захарочка...". The meeting interface shows several participants in a grid view on the right.

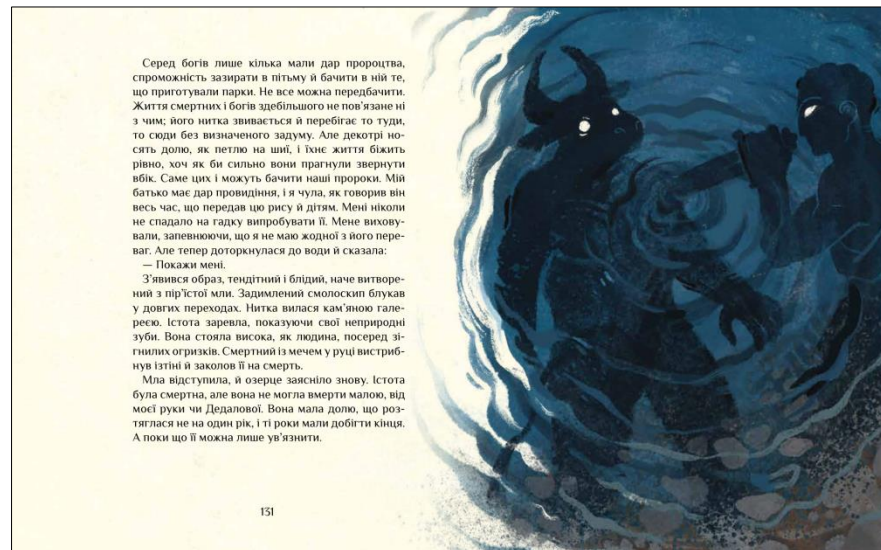
РОЗДІЛ І КОЛІР МАГІЇ

Вогонь вирував щосили у двоєдиному місті Анк-Морпорку. Там, де він облязав стіни Квартилу чарарників, його колір витравив синьо-зеленим, яким іноді в ньому зблискували іскри дивовижного восьмого кольору — остриняного, там, де його поровнали вершинки змилі дзгаталися бочок та крапинці із гасом, якби було повно на Кулетській вулиці, він просувався уперед серіями вибухів та вогняних феєрверків; на вулицях парфумерів він горів, залишаючи по собі солодкі пахощі; а там, де торкався лантухів із рідкісними сухими травами в комірках аптекарів, задурманював перехожим голови і змушував їх говорити з Богом.

Наразі уся центральна частина Морпорка була охоплена подум'ям, тож багаті та заможніші громадяни Анка з іншого боку ріки мужньо реагували на цю ситуацію, гарчечково руйнуючи мости. Однак кораблі — навантажені зерном, бавовною та лісом, — вже лізлими вогонь своїми просвітленими боками і тепер весело палахкотіли у доках Морпорка, тоді як їх швартували, згорілиши дощенту, боролися із стрімкими водами ріки Анк, що сплидали з початком відпливу, і поки їх, наче світляків-потопельників, відносило течією до моря, воно підпалювало палаци та павільйони берегової частини міста. В усьому разі, іскри, підхоплені легким вітерцем, швидко розносились навкруги, сягаючи ген аж за ріку до прихованих від цікавого ока садів та віддалених клунь.

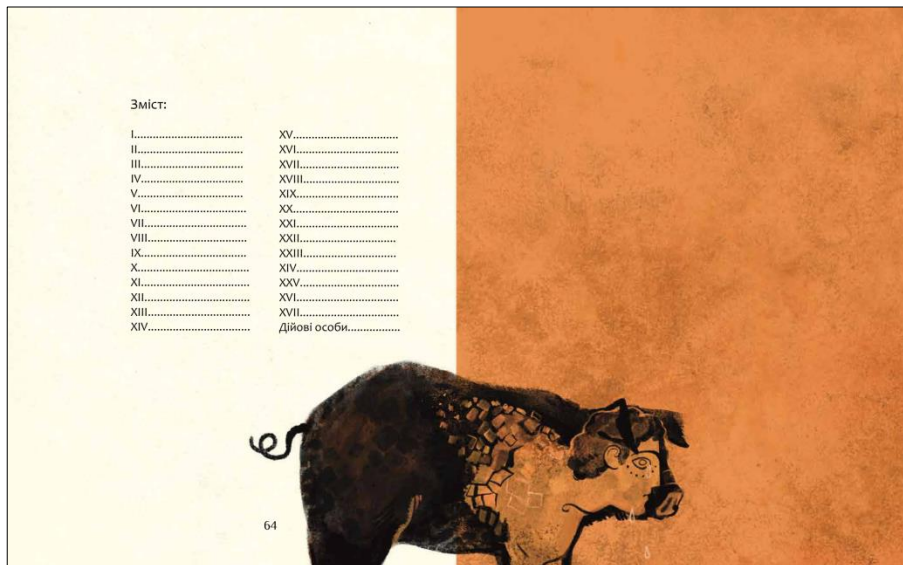
Дім від того завзатого палахкотіння задики вітру здіймався ви-

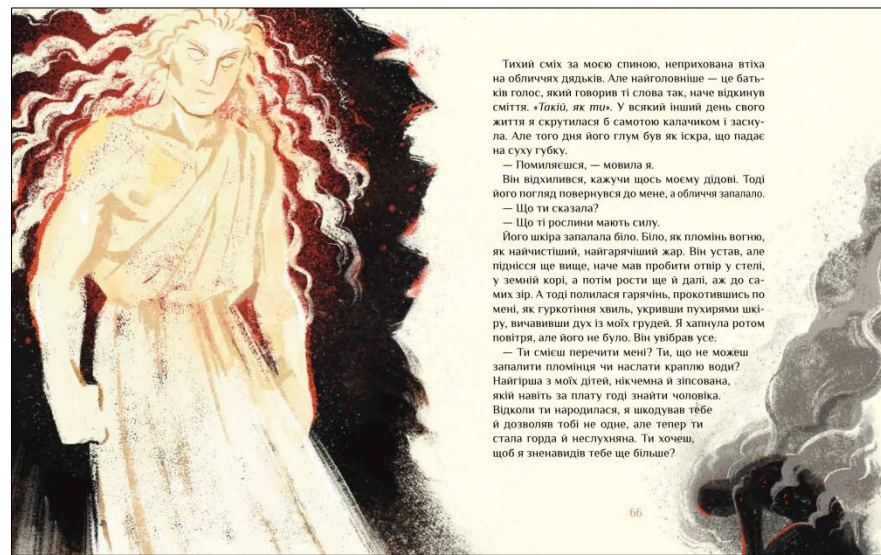
Серед богів лише кілька мали дар пророцтва, спроможність зазирати в п'ятому і бачити в ній те, що пророкували парки. Не все можна передбачити. Життя смертних і богів здебільшого не пов'язане ні з чим; його нитка звивається й перебігає то туди, то сюди без визначеного задуму. Але деякі носять долю, як петлю на шні, і їхнє життя б'ється рівно, хоч як би сильно вони прагнули звернути вбік. Саме цих і можуть бачити наші пророки. Мій батько має дар провидіння, і я чула, як говорив він весь час, що передав цю рису й дітям. Мені ніколи не спало на гадку випробувати її. Мене виховували, заповнюючи, що я не маю жодної з його переваг. Але тепер доторкнулася до води і сказала:

— Покажи мені.
З'явився образ, тендітний і блідий, наче витворений з пир'ястої мли. Задимлений смолою блукав у довгих переходах. Нитка виляса кам'яною галереєю. Істота заревла, показуючи свої неприродні зуби. Вона стояла висока, як людина, посеред зігнутих огризків. Смертний із мечем у руці вистригнув ізтні й заколов її на смерть.
Мла відступила, й озерце засякло знову. Істота була смертна, але вона не могла змерти малою, від моєї руки чи Дедалової. Вона мала долю, що розтяглася не на один рік, і ті роки мали добігти кінця. А поки що її можна лише ув'язнити.

Зміст:

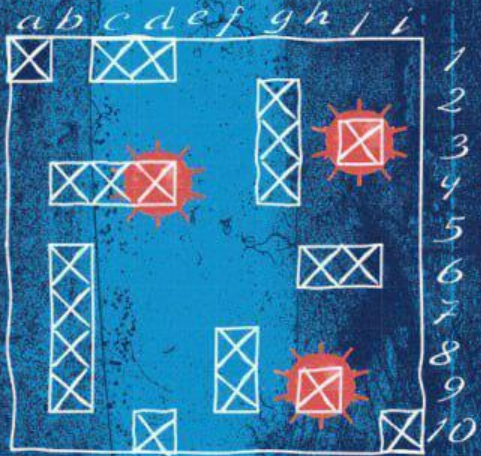
I.....	XV.....
II.....	XVI.....
III.....	XVII.....
IV.....	XVIII.....
V.....	XIX.....
VI.....	XX.....
VII.....	XXI.....
VIII.....	XXII.....
IX.....	XXIII.....
X.....	XXIV.....
XI.....	XXV.....
XII.....	XVI.....
XIII.....	XVII.....
XIV.....	Дійові особи.....

Тихий сміх за мою спиною, неприхована вітка на обличчях дядьків. Але найголовніше — це батьків голос, який говорив ті слова так, наче відкинув сміття. «Такі, як ти». У всьому іншому дні свого життя я скрутилася б самою калачиком і заснула. Але того дня його глум був як іскра, що падає на суху губку.

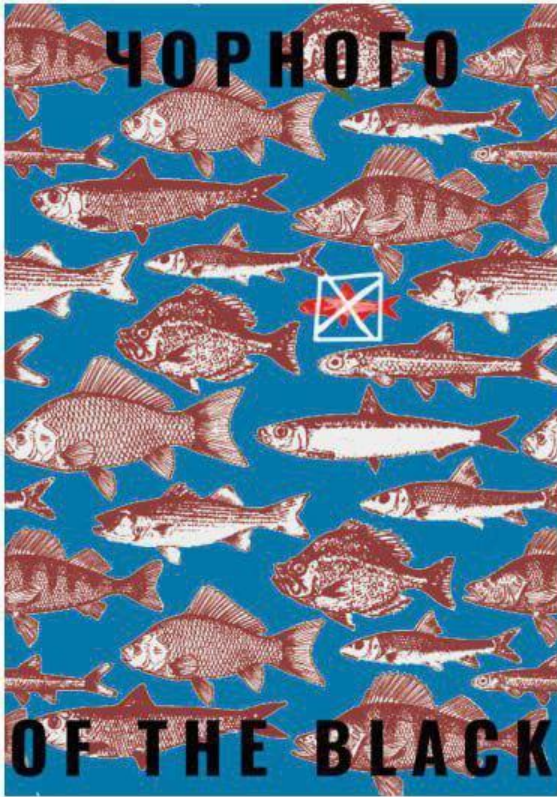
— Помиляєшся, — мовила я.
Він відхилився, кажучи щось могому дідові. Тоді його погляд повернувся до мене, а обличчя запалало.
— Що ти сказала?
— Що ті рослини мають силу.
Його шкура запалала біло. Біло, як плов'як вогню, як найчистіший, найгарячіший жар. Він устав, але піднісся ще вище, наче мав пробити отвір у стелі, у земній корі, а потім рости ще й далі, аж до самих зір. А тоді полилася гарячина, протиснувшись по мені, як гуркотіння хвиль, укритиши пухирями шкуру, вичавивши дух із моїх грудей. Я ханула ротом повніра, але його не було. Він унібрав усе.
— Ти смієшся переняти мені? Ти, що не можеш запалити плов'яка чи наслати краплю води? Найгірша з моїх дітей, нікчемна й зіпсована. Відколи ти народилася, я шкочував тебе й дозволяв тобі не одне, але тепер ти стала горда й неслухняна. Ти хочеш, щоб я зненавидів тебе ще більше?

ЕКОЛОГІЯ

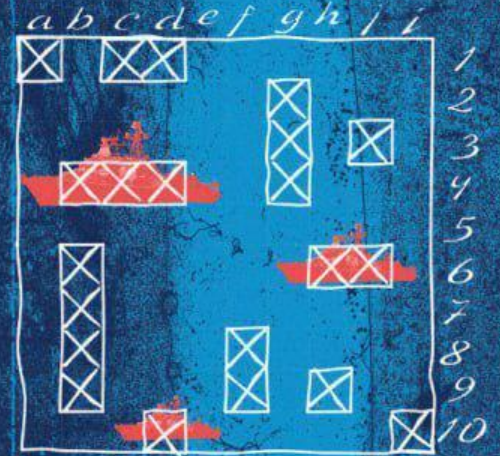
ECOLOGY

ЧОРНОГО

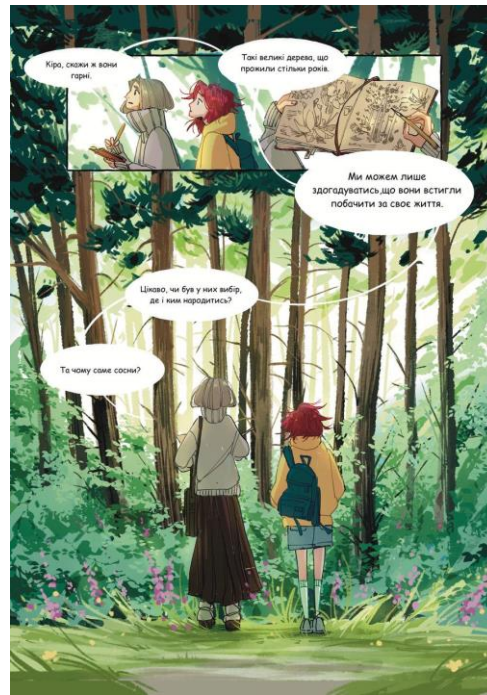
OF THE BLACK

МОРЯ

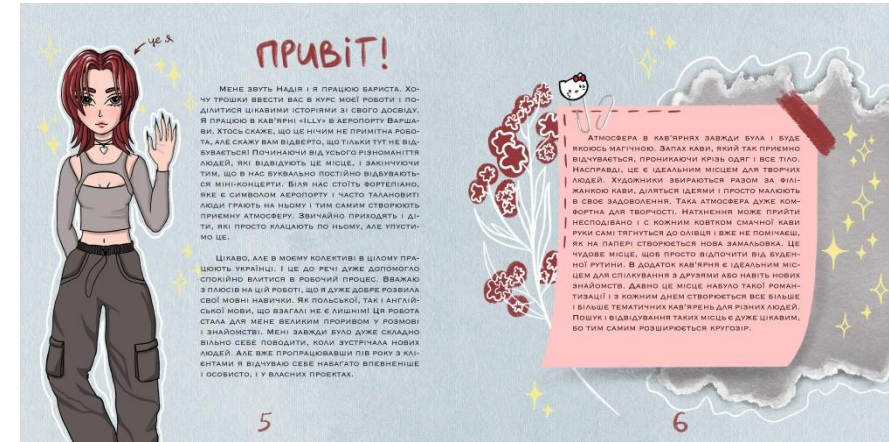
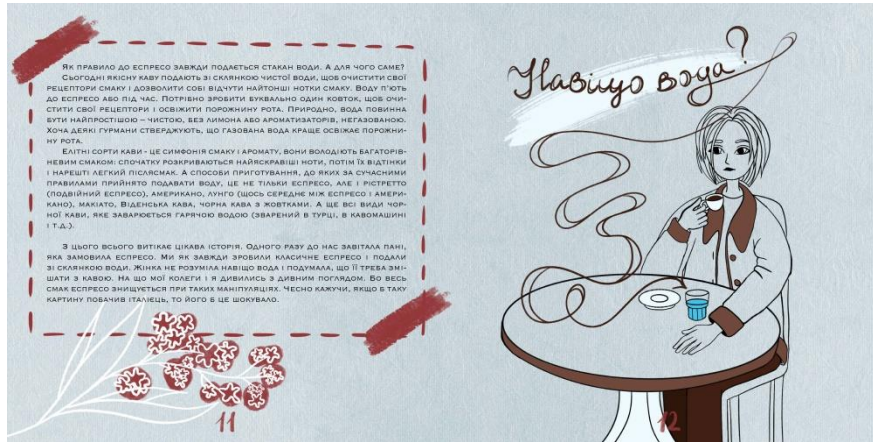
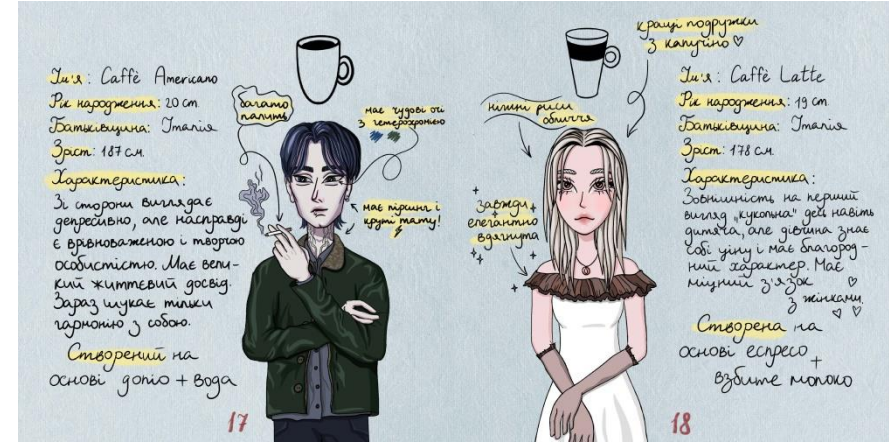

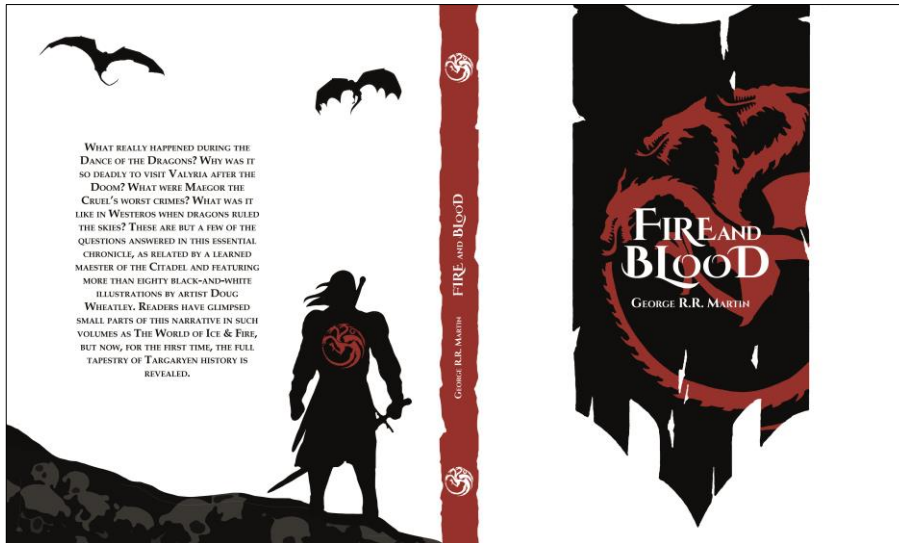
SEA

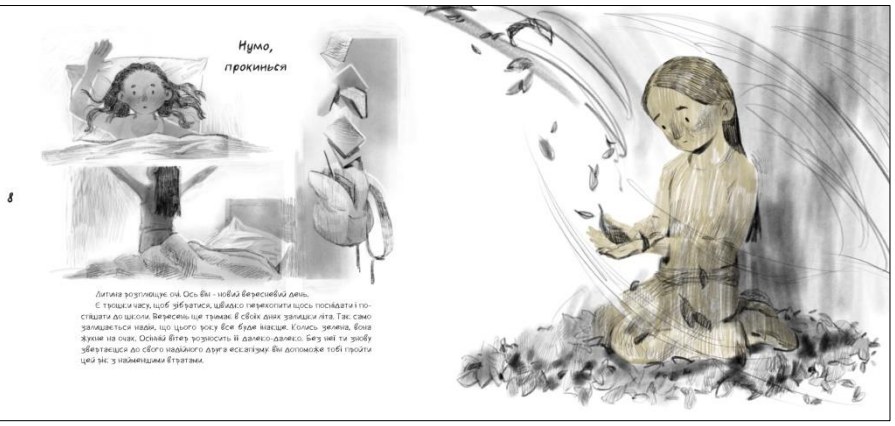

Голос зсередини

Колетівська Лада

Ну що,
прокинься

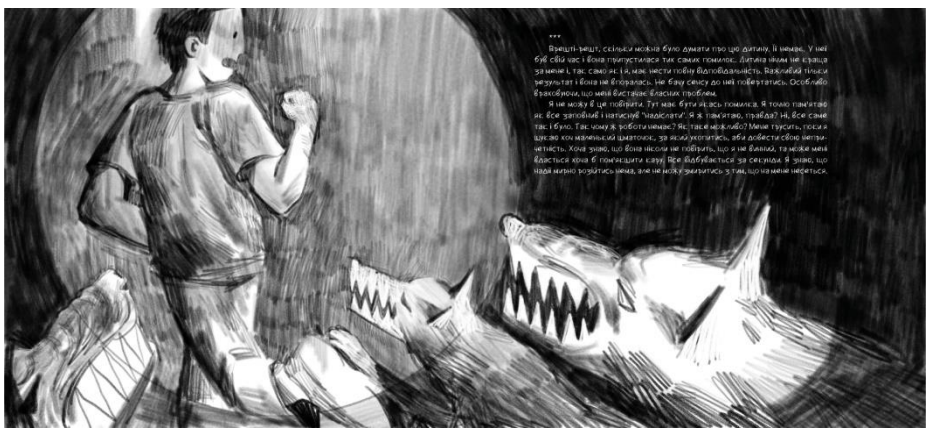
8

Литавка розплющилася. Ось він - набір безсонних днів.
Є тринадцять годин, щоб зібратися, швидко не встигаючи проспати до школи. Вранці ще туманом в собі думки залишилась та. Так само залишилась на дні, що цього року все буде маскою. Колись земля, вона жила на соні. Сонна вітер зупинити. І дивно-дивно, без неї ти знову збачуватися до свого новонародженого екскурсії. Ви допоможете тоби пройти цей ніч з надмірними втратами.

У щодній кожній дні проходив однакові. На уроках було не стільки навчати, скільки працювати. Дитина часто лаяла кімнати до дубів, в надії, що ніхто не зверне на неї увагу. Проте керівництво завжди були навіть п'ятьма. Вони лише маскуванням виступали, що дитина тут не на своєму місці. У вільний обідок це вайлунка знало слабшало, але ніколи її не замалювали. Вона могла лише спостерігати через себе шибеними висловами.

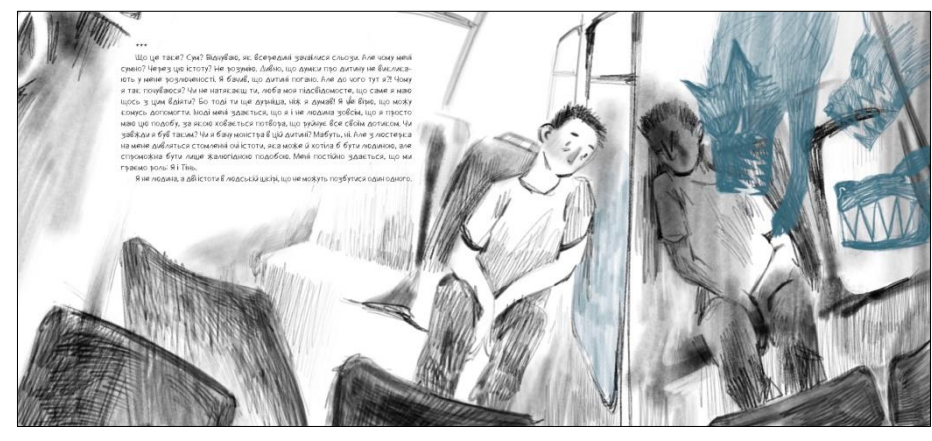
10

Вранці вранці, сонливо мовила вона думати про це дитину. І тільки. У неї був свій час і вона припускала, що своїх помилки. Дитина йому не кімнати за ними і так само не іти, ніж нести тобою відповідальність. Важкий тиши розгортає і вона не втратилась, ти був свідок до них повернувшись. Особливо Франсуа, що мав бути вранці безсонні проблеми.
Я не можу в це повірити. Тут мав бути якийсь гомік. Я тобою тамчатов не. Все зробили і навіть не "наслідки" і я пам'ятаю, працюю. Ні, все саме так було. Так само в робочий час? Все це не так? Мене тут і так, тільки якесь коліщечко і циметоло, за який уперто, щоб довести себе непереможності. Хоча знаю, що вона ніколи не поверну, що я не вилітаю, та неможливо виступити одна в гомік і так і не повернувшись за очима. Я знаю, що така неможливо зупинити, але не можу зупинитися, щоб не мати непереможності.

Литавка розплющилася. Ось і в оточенні темноти. Звинути, вона знову проснувшись сьогодні. Темнота ліжва, ні, це так. Так, що могло бути там якщо тебе рідко створювала дуван істота, то що завдяки їй створили когось небажано. Дитина вже не могла вистояти так довго, щоб не працювати чотири місяці увагу, але не зможе знову зустріти. В цьому це працювало, як правило і можливість нести, такі бурштину. Це тільки зацікло значення не втрачати з ніччю. Але сонний не працює. Бувають не зможу, в додаток і голос збачуватися завжди, зупинити. Хоча б і це просте було чимось ніхто хотіли чимось до підлоги.

Що це так? Сні? Вайлунка, не встигаючи зупинитися спити. Але чому мені сниться? Невже це істота? Не розумію. Дивно, що дитина погано. Але до чого тут я? Чому я так погано? Чому не пам'ятаю? Не можу пам'ятати, що саме і чому щось з цієї вайлунки? Бо тоді ти ще думала, як в дитині? Я це вранці, що мені комусь допомогти. Мова мена замкнута, що і не можна зрозуміти, що в простому мені це подобає, за нею зобачуватися тільки що працює. Все собі догала. Чи зрідка і був там? Чи в баченнях в ці дні? Мабуть, ні, але з несподівки на мене дивляться стовпана і істота, але може і котра в бутті людини, але сподіваючись бути лише жангеломі подобно. Мені постійно здається, що ми глибоко вночі. Я так.
Я не людина, в дійстві я неможу зрозуміти, що це означає, тільки один одного.

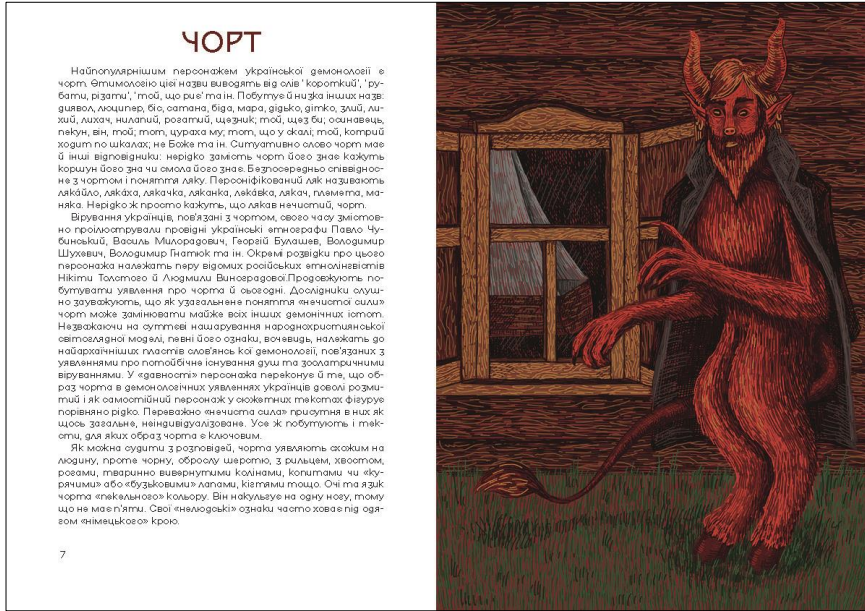
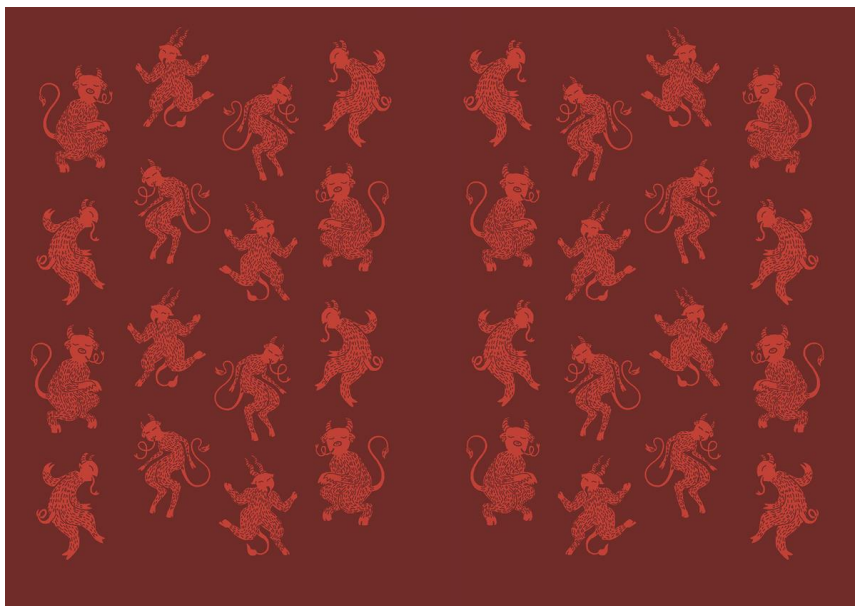

Володимир Галайчук

Книга «Українська міфологія», написана відомим вітчизняним етнологом Володимиром Галайчуком — це зрозумілий підручник з світу української міфи, легенд та оповідей. Окрім уводу автор приєднує різноманітним топотом, що належать до повсякденного й трагічного світу світу вітчизняної демонології. Книга розкриває для сучасного читача все багатство української міфології, розповідає про потарпати, мавок, чортів, русалок, вовкулак, чучелотарів, утіри, зливом, демонів, лисів та інших чудернацьких істот, що наповнили світ наших пращів.

УКРАЇНЬСЬКА МІФОЛОГІЯ

ЧОРТ

Найпопулярнішим персонажем української демонології є чорт. Етимологію цієї назви виводять від слів «чорний», «рубати», «разити», «тоді, що був» та ін. Побутувало й низка інших назв: диявол, моцир, біс, сатана, біса, мара, діакко, діпко, дзад, лад, ладх, ладх, розвиг, шевчик, тоді, шев би, оманець, пекун, він, тей, тей, цувако, мот, тоді, що у фалді тоді, котрий ходит по шквалі; на Божі та ін. Ситуативно слово чорт має й інші відповідники: нерідко замість чорт боже знає кажуть коршун боже знає чи сомо боже знає. Безпосередньо співвідносне з чортом і поняття діакко. Персоніфікований діакко зазвичай ладіло, ладко, ладко, ладко, ладко, ладко, ладко, ладко, ладко. Нерідко ж просто кажуть, що ладко нечестий, чорт.

Вірвання українців, пов'язані з чортом, оволоділи часом зготовленою проміною української етнографії Павло Чубинський, Василь Милорадович, Тарасів, Булашев, Володимир Шухевич, Володимир Наток та ін. Окремі розвідки про цього персонажа належать перу відомих російських етнолігів Нікіті Толстого й Людмили Винюкової. Продовжують побутовувати уявлення про чорта й сьогодні. Дослідники часто зауважують, що як узгоджене поняття «нечестий сил» чорт може замінювати майже всіх інших демонічних істот. Незважаючи на суттєву нашірвану народнокрістіанської сентиментальної мови, певні риси з'являються, належать до набірніших властивостей слов'янської демонології, пов'язаних з уявленнями про потайбичне існування духів та зосотричними віруваннями. У «дівочості» персонажа пароконне й те, що образ чорта в демонологічних уявленнях українців досить розчептій і як самостійний персонаж у сюжетних текстах фігурує порівняно рідко. Парвочою «нечестий сил» присутня в них як щось дивне, індивідуальне. Усе ж побувають і тексти, для яких образ чорта є ключовим.

Як можна судити з розповідей, чорта уявляють асоціум на людину, проті чорну, оброслу шерстю, з рильцем, хвостом, рогами, тваринно вивернутими кінцівками, колінами чи «курничими» або «бузковими» ладками, кітми тощо. Очі та язик чорта «паяльничий» колориту. Він найбільше на одну ногу, тому що не має п'яти. Свої «мелювські» ознаки часто ховає під одягом «німецького» крою.

7

За спорідненими уявленнями, щоб «не Божий не збрало роду», голову мавочку було прикріплено дванадцятьма макітрами. З настанням дванадцятої години з голови зливало макітру за макітрою. Якіс ж не було, зрвало б зловунавню для спрашно йти до лісу збирати. Там якась папороть чи що, то слово зрвало. То наажували якіс банки на голову і ходили. Якіс вона дуже папороть, що цвиста, особина. О чортка не дав зрвати, зривав голову».

Той, хто знайшов цвіт папороті, повинен роздати пукку й закопати його на дольну пів шкуру» або біля розтвеного косяка лівого мизця. Цвіт закладали саме в ліву долоню, бо якіс в праву, то піг це шпана частинка оми парвочою б до інших. Нерідко рекомендували окремлі навкру себе коло освіченим на Валідькє (12 разів) ножи, а брати цвіт у пасоланий рушчико: «Він робить кола собі паяк ножи» і через той він на пердє. Зкладається той чоловік, що сидить в тому кружкові, вискочить за паяк — та й здувуть його».

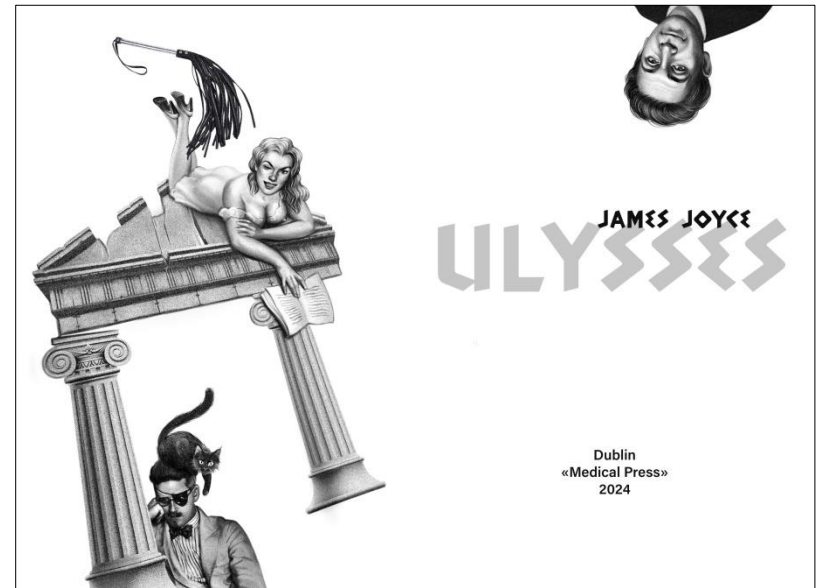
13

Обовичи коло й освічено на Водорвещу відносно: «Хрести ж пишуть на Вогню Ковару на ладко. Потім з того ладника в папороті йдуть і кружка пишуть. Щоб чорт знає сила не могла наїти. Ну ходити ж ти... дивити ходити».

Настів узявши цвіт, не можна було бути певним, що він уже твій. Чорти намовляють відібрати його як не силою, то обманом. Наприклад, можуть створити видимість, що вже ронко: «людино, уявляю, що вогонь цвистом, вітається із зупинним «паном», і в ту ж мить і пан, і цвіт із вихором щезають».

Як чи інколи, але в більшості випадків цвіт опинався в чорта: «Цвіт папороті цвиста в мені на сьв. Йвана в першій годині по опівночі. Хто би цей цвіт мав і покладає на долоню, тот видит усе ч знає все, що си в світі, ів. Сао сокотит Біра не діло би нікому узяти. Один чоловік паншов сокотити на Йвана уночі ту папороть, бик буде цвиста. В першій годині народились блиско а він утичав косяк той зачича пкіоти, а чорт за ним внає си той чорно кричав: «Тогой мовє!» Чоловік шварє уся граву з кою, але чорт такти си за ним внає аж до хати а в хаті хотів єв блиско і кричав: «Тогой мовє!» Він розвів косяк, а чорт за ним був у паштє кою. Біра узявши цвіт, а его вже ни користю бривє шти сокотити».

14

Dublin
«Medical Press»
2024

BBK 68
Illustrator: Kravchenko M.V.
Chief editor: Chaika L.E.

JAMES JOYCE
ULYSSES

One of the most important works of the Modernist era, James Joyce's "Ulysses" was originally published serially in the American journal "The Little Review" from March 1918 to December 1920. Subsequently published as a book in 1922, "Ulysses" chronicles the passage of Leopold Bloom through Dublin during an ordinary day, June 16, 1904. While the novel appears largely unstructured at first glance it is in fact very closely paralleled to Homer's "Odyssey", containing eighteen episodes that correspond to various parts of Homer's work. Filled with experimental forms of prose, stream of consciousness, puns, parodies, and allusions that Joyce himself hoped would "keep the professors busy for centuries arguing over what I meant," this expansive work is considered one of the great works of English literature and a must read for fans of the Modernist genre.

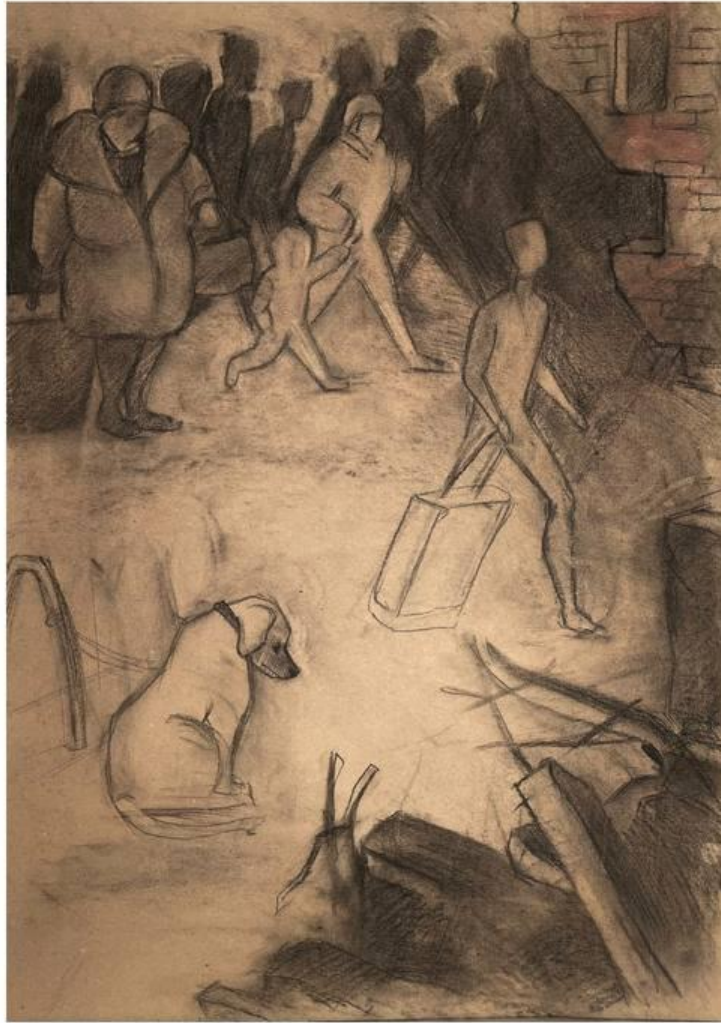
ISBN 10: 1420953966

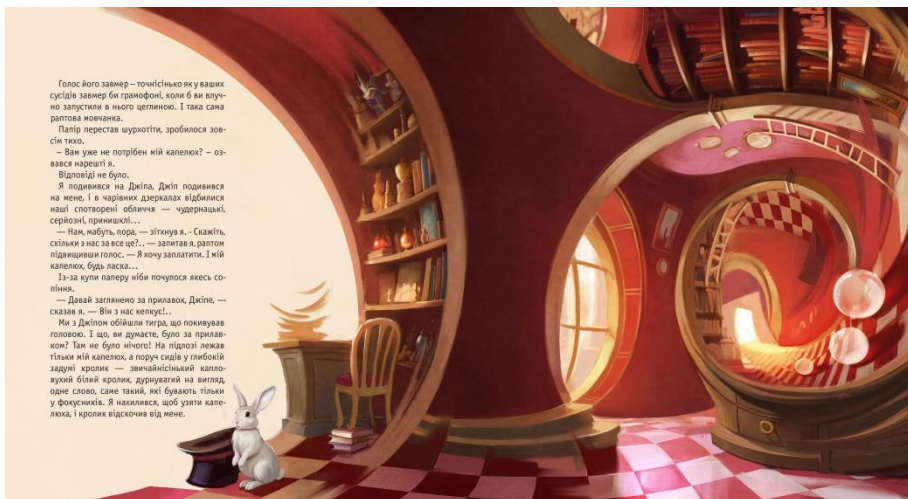
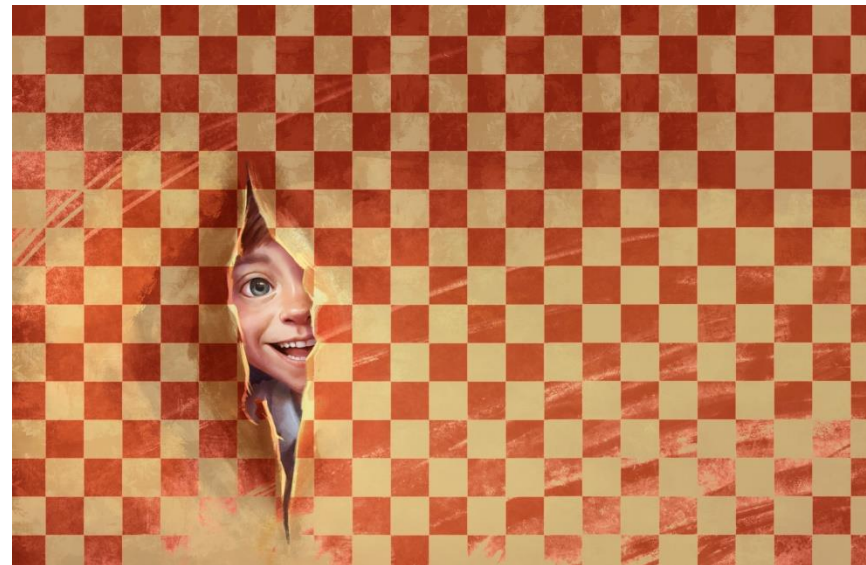

He took the hint of his ashplant, lunging with it softly, dallying still. Yes, evening will find itself in me, without me. All days make their end. By the way next when is it Tuesday will be the longest day. Oh all the glad new year, mother, the rum tum tiddley tum. Lawn Tennyson, gentleman poet. Gia. For the old hag with the yellow teeth. And Monsieur Drumont, gentleman journalist. Gia. My teeth are very bad. Why, I wonder. Feel. That one is going too. Shells. Ought I go to a dentist, I wonder, with that money? That one. This. Toothless Kinch, the superman. Why

is that, I wonder, or does it mean something perhaps?
My handkerchief. He threw it. I remember. Did I not take it up?
He laid the dry snot picked from his nostril on a ledge of rock, carefully. For the rest let look who will.
Behind. Perhaps there is someone.
He turned his face over a shoulder, rare regardant. Moving through the air high spars of a three-master, her sails brailed up on the crossrees, homing, upstream, silently moving, a silent ship.

Голос його завері — томісничко яку завжди сусідів завері би грамофоні, коли б він влучно заступили в нього целнико. І така сама риптова новина.

Павло перестав шурхотіти, зробивши зовсім тихо.

— Він уже не потрібен мій каленюк? — озвався нарешті я.

Відповіди не було.

Я подивився на Діпа. Діпа подивився на мене. І в чарівник дзеркалах відбилися наші спотворені обличчя — чудерначкі, серйозні, примишкі...

— Нам, мабуть, пора, — зітхнув я. — Скажіть, скільки за нас за все це? — запитав я, дотримавши голос, — Я хочу заплатити. І мій каленюк, будь ласка...

Діпа купити паперу ніби почулося якесь сопіння.

— Давай заглянемо за прилавок, Діпе, — сказав я. — Він з нас кепкує!...

Ми з Діпою обійшли тижда, що показував головою. І це, як думало, було за прилавок? Там не було нічого! На підлозі лежав тільки мій каленюк, а поруч сидів у любовій задумі кролик — значайскавий каленюк який білий кролик, дурнуватий на вигляд, одне слово, саме такий, як і бувалий тільки у фотосвітлі. Я нахилився, щоб узяти каленюк, і кролик відсочив від мене.

— А як на мене, то вони аж надто справжи! промова я.

І нісці цього продавця захопився показувати Діпові фокуси, незвичайні аж самі собою, а ще незвичайні! Тим, як він їх виконував. Чоловік пояснював, як алакатіші іграшки, показував їх навиворіт, а любий мій кролик поважно дивився й дуже глибокодушно кивав головою.

Я за мене просто не встигав.

— Ага, курчі! — гукав продавець. А вслід за ним чистий дитиний голосок повторював: — Ага, курчі!

Але моє увагу відвертало інше. Це крамниця вже починала викидати в мене підлогу й лобованина. Мене настрашувало тут усю, навіть стіни, стеля, підлога, кожен стілець, що траплявся дорогою.

У мене було тако динне враження, ніби, як тільки я відвернувся, все це відразу

закружало, почне пересуватися, гратись у мене за спиною в ксесій сусідів. Каркиз зависав, нов змія, а ліній маси на стілах було, правду кажучи, аж надто виразні як для простого гігу.

Потім в око мені доткнув ував одні із тих чудних дотпадік. Він стояв трохи збоку, мабуть, не бачив мене, — мені й самому було видно його за куплю іграшок та ще й через вікно. Пляк, сказати б, на три чверті. Прямимися до стола, він виробив з своїм обличчям таке, що я мене аж сироти на тілі повисував!

Особливо странно було дивитися на його ніс. А вигляд чоловік мав такий, ніби йому нудно й він просто вирішив розважитися.

Спершу ніс у нього був коротенький і сплюснений, потім на очах витягся, як підпорна труба, а потім почав робитися все товщіше і товщіше, поки став схожим на дотпід, гниучий червоний баті. Немов у страшному сні! Чоловік розмахував тим носом з боку в бік і завжди його вперед, як рибкака замідав видку.

І тут я покочився — адже таке видровище не для Діпа! Та озирнувшись, я побачив, що все його увагу поповня продавця і який не підозрює нічого поганого.

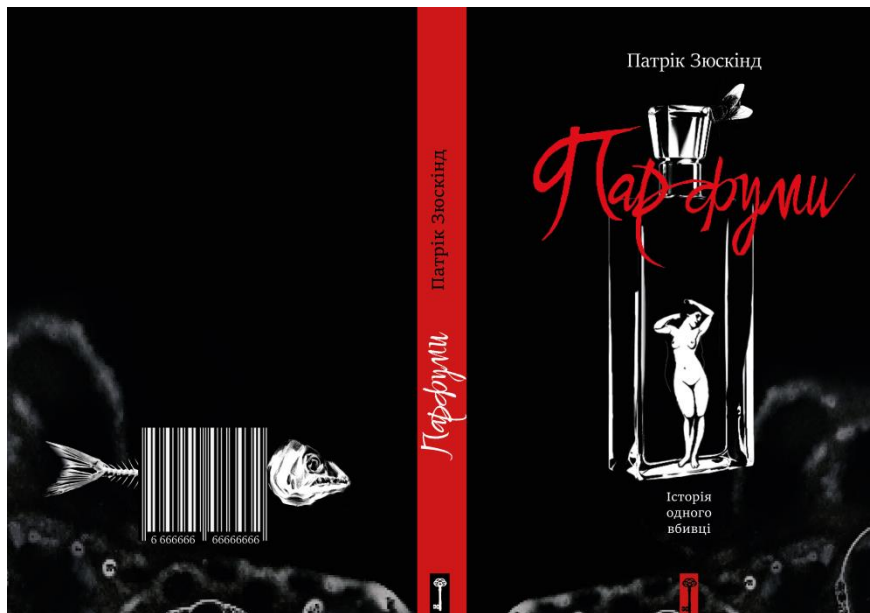
— Таку пограйноса в піжмурки! — вигукнув Діпа. — Тобі зморинка!

І не встиг я й слова сказати, як продавець нахвав його отим великим барабаном! Я зразу зблизьку, у чому річ.

— Смигне барабан! — закричав я. — Зараз же! Ви переважає хлоготична! Смигне!

Чоловік із нежданковими вуками мовчки послухався і простив мені той величезний шалідць щось я пробачив, що він порожній. На табуреті теж нікого не було! Немже за одну мить мій хлоготич ніг безслідно зникнув!.

Вони саме про щось шепотілися, поглядом на мене. Діпа стояв на табуреті, а продавець тримав у руках щось схоже на великий барабан.

V

VII

VI

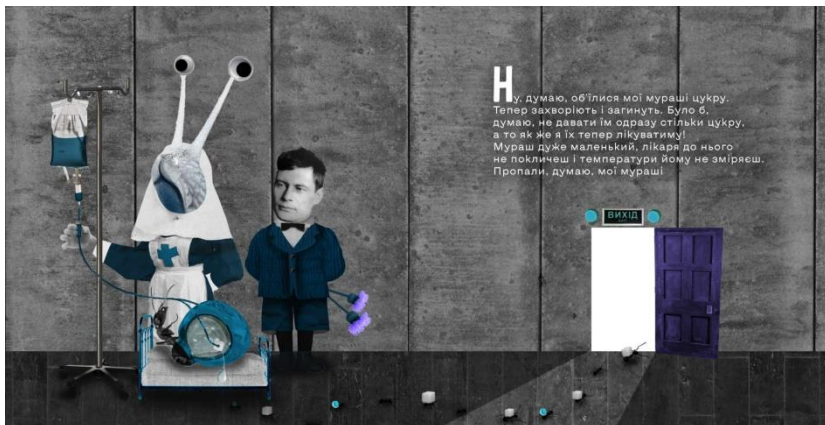

Майк Йогансен

Як мураші наїлися цукру?

У

Ну, думаю, об'їлися мої мураші цукру. Тепер захворіють і загинуть. Було б, думаю, не давати їм одразу стільки цукру, а то як же я їх тепер лікуватиму? Мураш дуже маленький, лікарі до нього не поклінеш і температури йому не зміряєш. Пропали, думаю, мої мураші!

Треба ж їх і годувати. Годувати треба медом. Меду в мене на той час не було. Я взяв маленький шматочок цукру і поклав там, де в них був коридор. Поклав, а сам дивлюся, що воно буде...

ЧИ
ТИ
КОЛИ-НЕБУТЬ
РОЗДИВЛЯЄШЯ
МУРАША?

В нього є голова, а на голові вуса. Тими вусами вони лоскочуть тлю, видолюють з неї молоко. Та в мураша не тільки вуса є на голові. Є в нього й очі, дуплаті та круглі. Ще й кувачки-кліщачки.

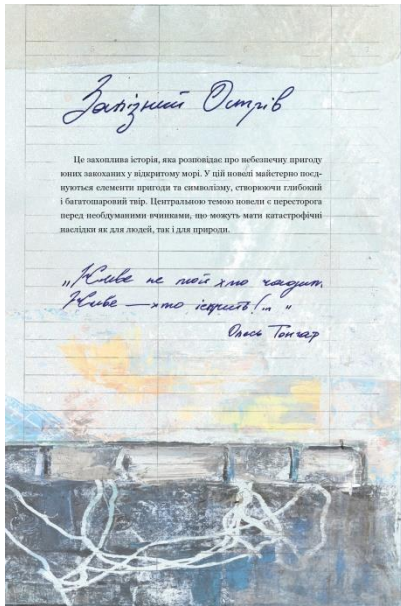

Кулаків у них немає, а є оті кусачки. От вони позчеплюються тими кусачками і дивляться одне на одного. В мураша є їдка кислота. Хто перший бризне другому кислоту, той і дужчий.

ТИ КОЛИСЬ БАЧИВ **ЯК** МУРАШІ Б'ЮТЬСЯ?

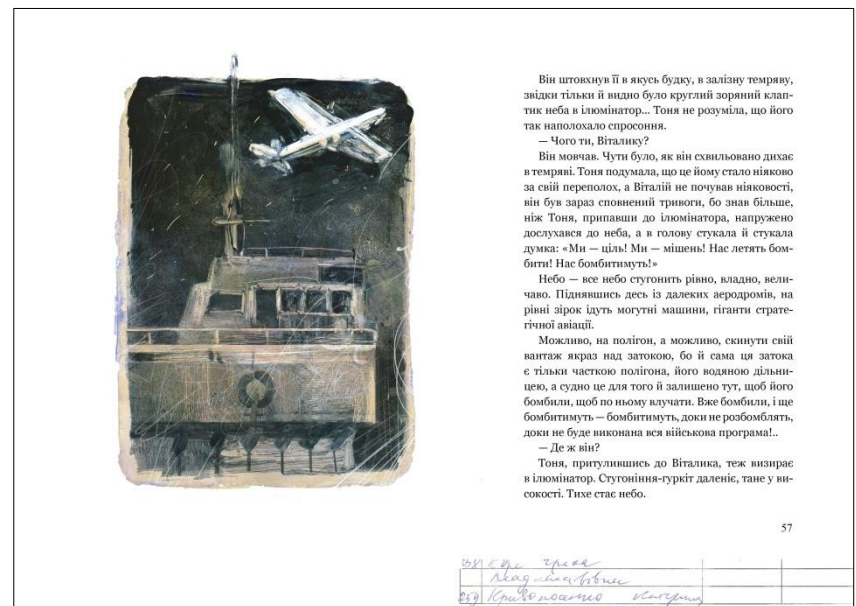
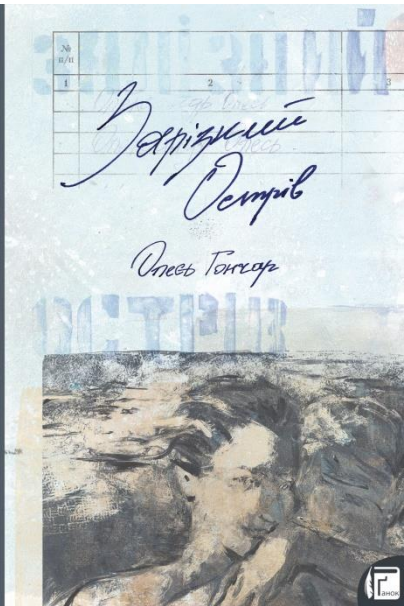

Мав якось я мурашник у хаті. Літом пішов я на вигін, одшукав, де живуть мураші. Копнув лопатого так, щоб ухопити багато мурашів та речок їхніх, і поніс до себе в хату. Так вони в мене жили цілу зиму.

Олесь Гончар

ЗАРІЗАНИЙ ОСТРІВ

Він штовхнувся в якусь буреку, в залізну темряву, звідки тільки й видно було круглий зорничий клаптик неба в люмінаторі... Тоня не розуміла, що його так напалохало спростення.

— Чого ти, Віталіку?

Він мовчав. Чути було, як він схвильовано дихав в темряві. Тоня подумала, що це йому стало ніяково за свій переполох, а Віталію не почував ніяковості, він був зараз сповнений тривоги, бо знав більше, ніж Тоня, прилявши до люмінатора, напружено дослухався до неба, а в голову стукала й стукала думка: «Ми — цілі! Ми — мішені! Нас летять бомбити! Нас бомбитимуть!»

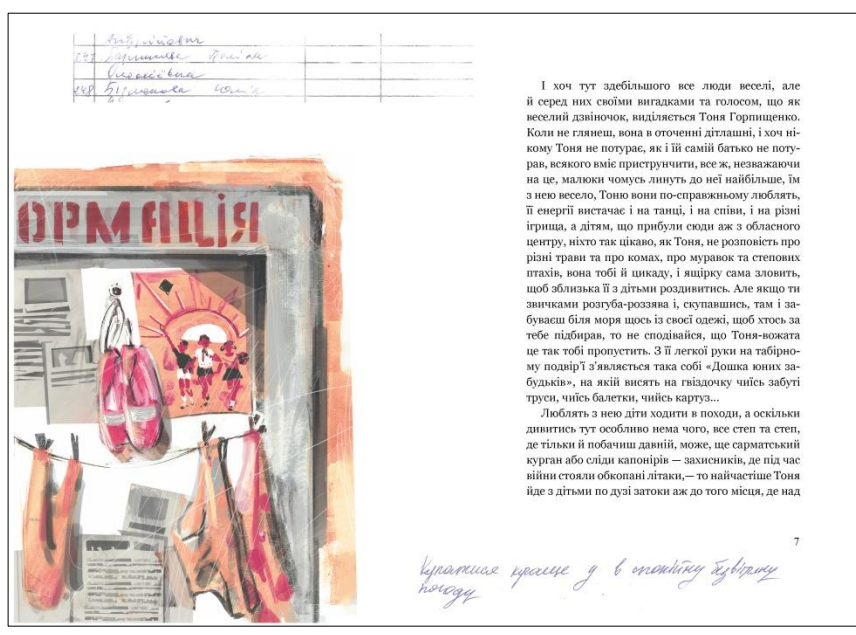
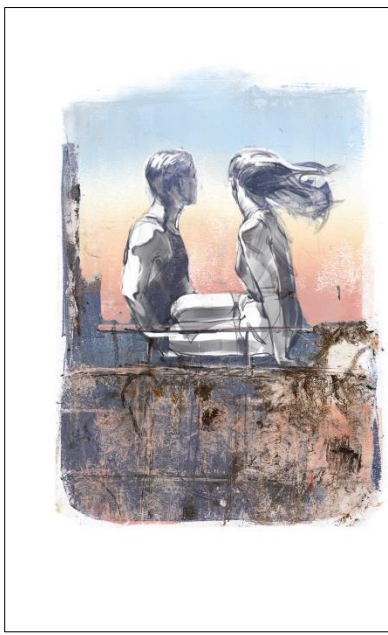
Небо — все небо ступонить рівно, владно, величаво. Піднявшись десь із далеких аеродромів, на рівні зірок ідуть могутні машини, гіганти стратегічної авіації.

Можливо, на полігон, а можливо, скинути свій навітаж якраз над затокою, бо й сама ця затока є тільки часткою полігона. Його водною дільницею, а судно це для того й задіяно тут, щоб його бомбили, щоб по ньому влучили. Вже бомбили, і ще бомбитимуть — бомбитимуть, доки не розбомблять, доки не буде виконана вся військова програма!..

— Де ж він?

Тоня, притулившись до Віталіка, теж визирає в люмінатор. Ступоніння-гуркіт даленіє, тоне у високості. Тихе стає небо.

Віршицька Тетяна
Майданівська
Крижанівська Катерина

І хоч тут дзвібляшого все люди веселі, але й серед них своїми вигадаками та голосом, що як веселий дзвіночок, виділяється Тоня Горпищенко. Коли не глянеш, вона в оточенні дітлашів, і хоч нікому Тоня не потурає, як і її самій батько не потурав, всякого кміє пристручити, все ж, незважаючи на це, малюки чомусь лнуть до неї найбільше, їм з нею весело, Тоню вони по-справжньому люблять, їй енергії вистачає і на танці, і на співі, і на різні гришки, а дітям, що прибули сюди аж з обласного центру, ніхто так цікаво, як Тоня, не розповість про різні трави та про комах, про муравок та степових птахів, вона тобі й цикаду, і ящірку сама зловить, щоб зблизька її з дітьми роздивитись. Але якщо ти зникчави розгуба-роззява і, скупавшись, там і забуваєши біля моря щось із своєї одежі, щоб хтось за тебе підбирав, то не сподівайся, що Тоня-вожатка це так тобі пропустить. З її легкої руки на табірному подвір'ї з'являється така собі «Дошка юних забудьків», на якій висять на гвіздочку чийсь забутий трус, чийсь балетки, чийсь картуз...

Люблять з нею діти ходити в походи, а оскільки дивитись тут особливо нема чого, все степ та степ, де тільки й побачиш давній, може, ще сарматський курган або сліди капонирів — захисників, де під час війни стояли обкопані літаки, — то найчастіше Тоня йде з дітьми по дузі затоки аж до того місця, де над

Курганіє красне у в'єтнамці Бурбану
Колоду

ХАРКІВСЬКИЙ
АКАДЕМІЧНИЙ
ТЕАТР
МУЗИЧНОЇ
КОМЕДІЇ

Франц Легар
**КЕСЕЛА
БЛОКА** оперета
на 2 дії

Адреса: Україна, Харків, вул. Благовіщенська, 32 Email: muz.com@ukr.net Каса театру: +38(067)712-40-50 +38(057)764 81 28

Харківський академічний театр музичної комедії, створений у Харкові 15 лютого 1929 року

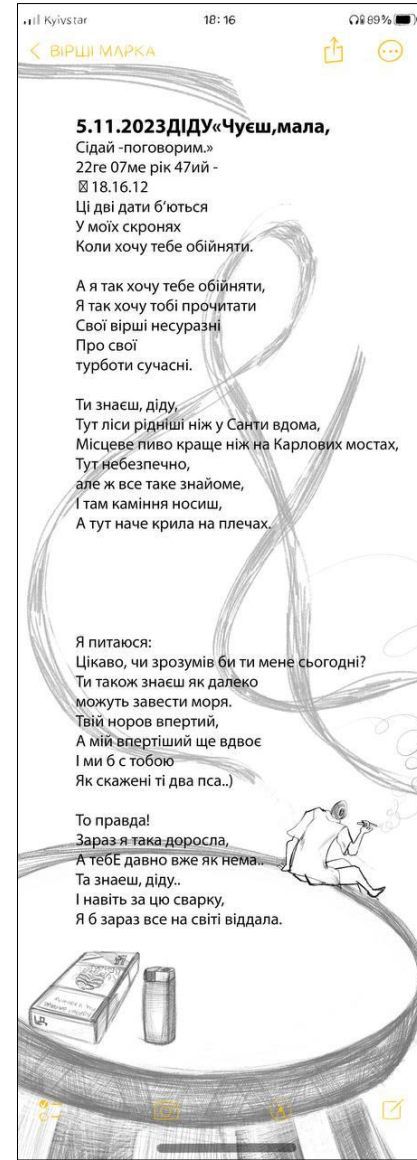
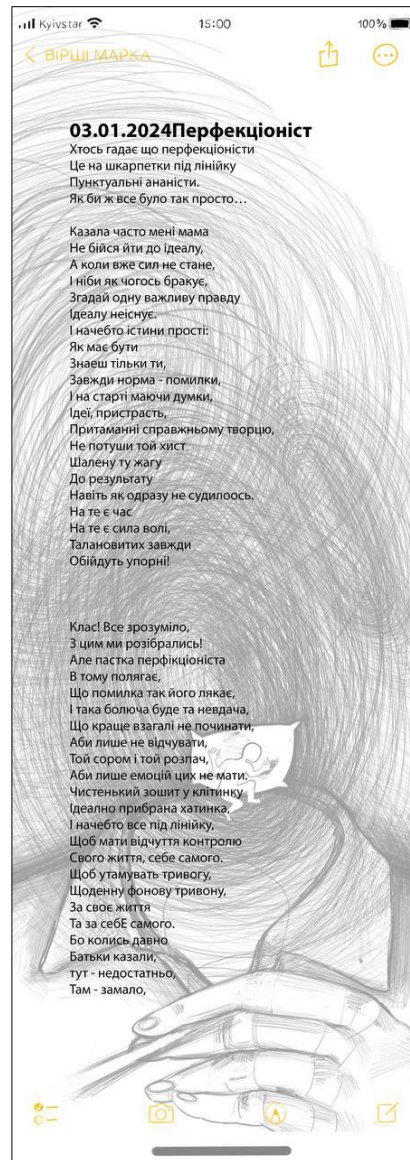
Композитор - **Ф. Легар**
Сценічна редакція і режисерська
постановка - **А. Клейна**
Диригент-постановник - заслужений
діяч мистецтв України **Я. Сорочук**
Художник-постановник - **С. Чепур**
Балетмейстер-постановщик - заслужений
діяч мистецтв України **Л. Камишнікова**
Хормейстер-постановник - **О. МIRONOVA**
Художник-візажист - **Л. Дубініна**
Художник по костюмам - **К. Семенова**

ФОНД ОЛЕКСАНДРА ВЕЛЬДМАННА

М. Савіна 2024

Прем'єра відбулася 25 червня 2008 року

Молода дівчина Кораліна переїжджає до чотирого будинку і знаходить таємничі двері, які ведуть у паралельний світ. Там вона зустрічає своїх інших батьків з зухвалими лаями очей, які спочатку здаються ідеальними, але швидко виявляють свою злобу природу. Інша мати хоче залишити Кораліну наодинці. Вона викрадає її серйозних батьків, і Кораліна мушує знайти спосіб їх врятувати. Чи вийде у Кораліна врятуватися?

Міа Тейуан Кораліна

Нічне сльоза
2024

УДК 563.122
К34

Перекладено з англійської
Олександр Мокровольський

Дизайнер обкладинки
Суханова Елла

Чарівні кавки білих ніч правди — не тому,
що вони розповідають нам про існування дра-
конів, а тому, що переконують нас, драконів
можна побити!

Г. К. Чесертон

ISBN 978-567-32-7659-7

От тільки в цієї шкіра була така біла, мов папір.
От тільки була ця жінка вища зростом і худіша.
От тільки пальці в неї були такі довгі, а ще вони всякчас
рухалися, а темно-червоні нігті були загнуті й гострі.

— Кораліно? — повторила жінка. — Це ти?
І тут вона обернулася. Очі в неї... були не очі, а великі чор-
ні гудзики!

— Час підібдуку, Кораліно, — повідомила жінка.

— Хто ви? — запитала дівчинка.

— Я — твоя інша мати, — відповіла жінка. — Пиди й ска-
жи твому ішовому татові, що підібдуку готовий. — Тут вона
відчинила дверцята духовки. Знаєш, Кораліно збанила,
яка вона годна. Запахло такою чудовою смакотю! — Ну,
ци ж!

Кораліна пройшла коридором до татового кабінету. Там,
спиню до неї, сидів чоловік за клавіатурою.

29 — Привіт! — сказала Кораліна. — Я... я хочу сказати, що
вона сказала, що підібдуку готовий!

Чоловік обернувся до неї.

І в нього очі були мов гудзики: великі, чорні, блискучі!

— Привіт, Кораліно! — обізвався він. — Я поміряю з го-
лоду.

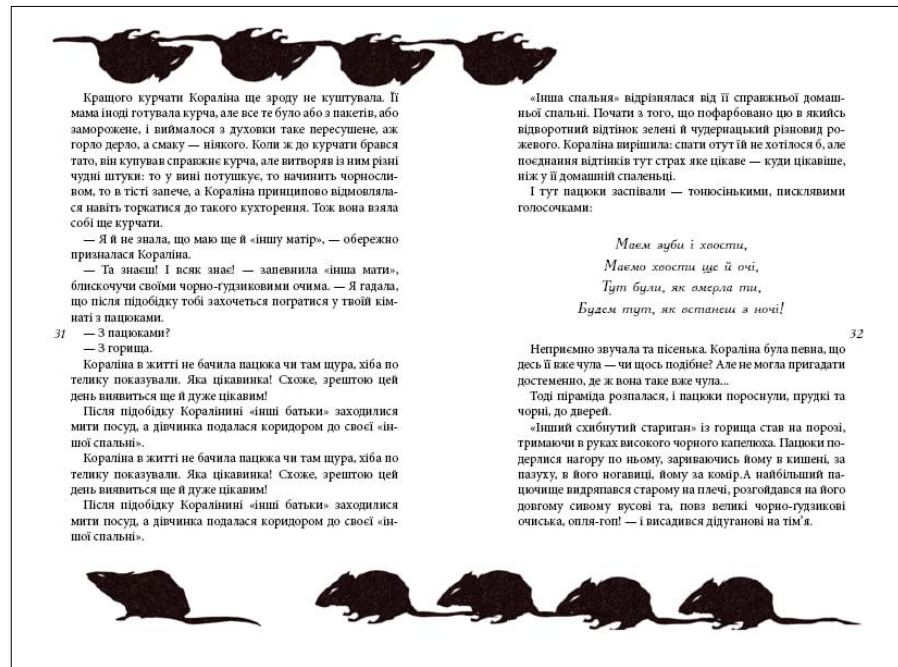
«Інший тато» піднівся і з Кораліною подався до кухні. По-
сидли за кухонний стіл, і Коралінина інша мати подала їм
підібдуку. Величезне золотаво-коричнє смажене курча,
смажена картопля, крихітний зеленій горошок. Кораліна
їла й наїстися не могла. Смакувало чудесно!

— Ми тут уже давно на тебе чекали, — признався Коралі-
нин «інший тато».

— На мене?

— Атож! — сказала «інша мати». — Без тебе тут воно все
не те. Але ми знали: одного чудового дня ти прийдеш до нас,
і ми зможемо бути справжньою родиною.

Хочеш ще курчати?

Кращого курчати Кораліна ще зроду не куштувала. Її
мати іноді готувала курча, але все ж було або з пакетів, або
заморожене, і виймалося з духовки таке пересушене, аж
горло дерло, а смаку — ніякого. Коли ж до курчати брався
тато, він кулував справжнє курча, але витворив із ним різні
чудні штуки: то у вині потушкє, то начинить чорноспи-
вом, то в тісті запече, а Кораліна принципово відмовляла-
ся навіть торкатися до такого кустрення. Тож вона взяла
собі ще курчати.

— Я й не знала, що маю ще й «іншу матір», — обережно
призналася Кораліна.

— Та знаєш! І всяк знає! — заперчила «інша мати»,
блискучи своїми чорно-гудзиковими очима. — Я гадала,
що після підібдуку тобі захочеться погратися у твій кім-
наті з пацюками?

31 — З пацюками?

— З горщица.

Кораліна в житті не бачила пацюка чи там шура, хіба по
теліку показували. Яка цікавинка! Схоже, зрештою цей
день виявиться ще й дуже цікавим!

Після підібдуку Коралінині «інші батьки» захопилися
мити посуд, а дівчинка подалася коридором до своєї «ін-
шої спальні».

Кораліна в житті не бачила пацюка чи там шура, хіба по
теліку показували. Яка цікавинка! Схоже, зрештою цей
день виявиться ще й дуже цікавим!

Після підібдуку Коралінині «інші батьки» захопилися
мити посуд, а дівчинка подалася коридором до своєї «ін-
шої спальні».

«Інша спальня» відірвалася від її справжньої домаш-
ньої спальні. Почати з того, що пофарбовано що в якісь
відворотний відтінок зелені й чудернацький різновид
рожевого. Кораліна вирішила: спати отут їй не хотілося б, але
поснавши відтінок тут страх аке цікаве — куди цікавіше,
ніж у її домашній спальні.

І тут пацюки заспівали — тоненькими, писклявими
голосочками:

*Маєм зуби й хвости,
Маємо хвости ще й очі,
Тут були, як амерка ти,
Будем тут, як астанци а ночі!*

Непрямно звучала та пісенька. Кораліна була певна, що
десь її вже чула — чи щось подібне? Але не могла пригадати
достеменно, де ж вона таке вже чула...

Тоді піраміда розпалася, і пацюки пороснули, прудкі та
чорні, до дверей.

«Інший схибнутий стариган» із горщица став на порозі,
тримаючи в руках високого чорного капелюха. Пацюки по-
дерлися нагору по ньому, зариваючись йому в кишені, за
пазуху, в його нотагичі, йому за комір. А найбільший па-
цюк ще видряпався старому на плечі, розгойдався на його
довгому сивому вусові та, повз великі чорно-гудзикові
очиська, опля-гоп! — і висадився дідтанові на тім'я.

TRENDS

VEGAN NEW BIO BUY TRENDS MODERN
 SUPER FOOD TREND FASHION
 100% ECO WOW TIK TOK 100% NATURAL
 NATURE ECO BUY TIK TOK COOL WOW
 NEW MODERN TREND NEW TREND
 FASHION BUY WOW FASHION BIO BUY 100% NATURAL
 ECO BUY TREND FASHION NEW TREND X
 NEW FASHION BIO COOL MODERN
 TREND NATURE BUY VEGAN NATURAL BIO
 MODERN COOL SUPER FOOD TREND FASHION
 NATURAL TIK TOK COOL VEGAN MODERN
 TREND NEW TREND NATURE BUY
 COOL NEW BIO TREND NEW TREND
 SUPER FOOD TIK TOK COOL MODERN
 WOW ECO FASHION ECO VEGAN BUY
 MODERN TREND NEW TREND FASHION
 BUY VEGAN BIO COOL TREND FASHION
 NEW CO SUPER FOOD BUY TREND BIO SUPER FOOD
 TREND TIK TOK TREND FASHION
 SUPER FOOD FASHION WOW TREND TREND
 TREND COOL TREND NEW COOL ECO
 Fashion MODERN NATURE COOL
 IDEAN NEW COOL FASHION WOW
 FASHION WWW MODERN WWW

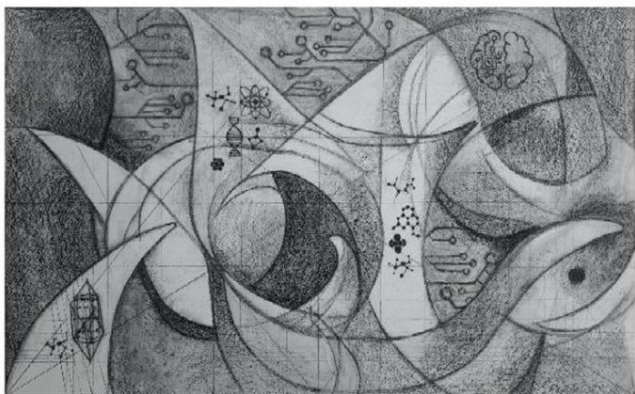
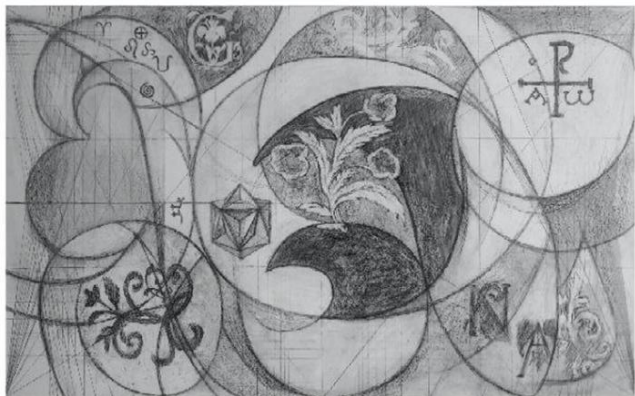
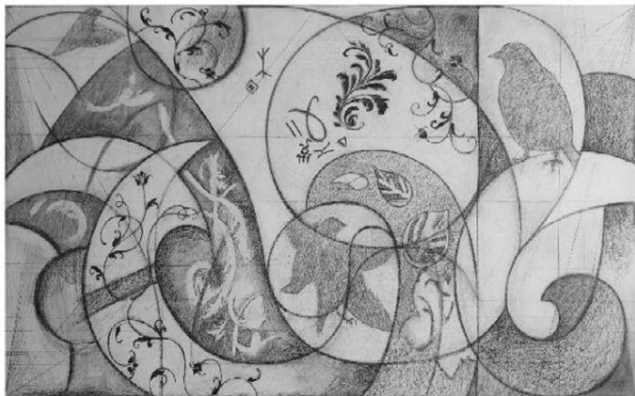
TRENDS

?

IS MERGING WITH THE MASSES REALLY WHAT YOU WANT?

Дипломна работа бакаллара
Серия илустраций «Путь»
Михайлова А. В.

♀
ДІВЧИНА
МАТИ
ВІДЬМА
ВОЇН

25 лютого
День
української
жінки

♀
ДІВЧИНА
МАТИ
ВІДЬМА
ВОЇН

25 лютого
День
української
жінки

♀
ДІВЧИНА
МАТИ
ВІДЬМА
ВОЇН

25 лютого
День
української
жінки

♀
ДІВЧИНА
МАТИ
ВІДЬМА
ВОЇН

25 лютого
День
української
жінки

© Olympe 2022